

La bibliotecària viu a la casa que va comprar el seu avi matern a l'Ametlla el 1967.

els infants esperaven de mi, de la biblioteca. Vam viure de tot: vam posar un tipi indi allà dins, vam cuinar poesies de Miquel Martí i Pol davant seu...

La clau de tot és la paraula?

Sí, i no es parla prou amb els nens. Moltes veus que senten són enllaunades. I la vibració de la veu en directe el cervell la rep diferent. Quantes paraules regalem al cap del dia a un nen?

Parlar com a acte d'amor!

I es pot arribar a parlar tan poc... Però quin gust tenir una conversa calmada, dir a algú "vine que xerrarem". L'art de conversar, com estem fent ara, que bonic!

Fills de pares lectors són lectors?

No sempre, perquè poden fallar altres coses: no conversar, no cantar, no llegir en veu alta... La lectura és un complement de la vida, el més important és explicar-los contes sense preocupar-se que això els dugui a la lectura. Si un nen de 6 anys no llegeix però s'expressa bé, tranquils!

Més de quatre respiraran.

Al nen sobretot mai se li han de fer perdre les ganes de conèixer. Si manté la capacitat d'il·lusionar-se, de descobrir, arribarà on vulgui.

Amb llibres o sense!

Tothom té dret a no ser un gran lector o un lector de vici, de llegir cada dia. Llegir també et priva de viure!

Tu sempre parles de les fades.

Dels contes de fades en sóc lectora des de petita, sempre han sigut el meu aliment: Andersen, els germans Grimm... La literatura infantil és de les millors, però quin adult hi "perd" el temps?

No tot el que es publica és bo.

Tens raó. Per això mai parlo d'edats, sinó de posar-se en contacte amb bons autors. Els nens no llegeixen perquè no troben llibres bons! I els adolescents necessiten llibres que parlin de la vida, i parlar de la vida és parlar de la mort.

Quina veritat.

Saint Exupéry deia: "Sóc de la meva infància com una pàtria". Voldria que tothom ho pogués dir. La infància et dona força perquè de gran siguis capaç de viure, de trobar sentit a la vida.

La infància hauria de ser sagrada.

Jo sempre estaré a favor dels nens on faci falta, a través dels contes, la lectura i l'escriptura. Vaig a les escoles i a fer xerrades. Els contes són fonaments de vida. Envejo els Estats Units perquè estudien la literatura.

No ho fem, nosaltres?

No: no fem conèixer els autors a través de l'obra. Si aconseguíssim que els nens llegissin amb lectures adequades, ja estarien educats. Si una escola es preocupa de fer lectors té molt de guanyat.

Parla'ns de Cal Llibre.

És fruit del somni de tenir una casa plena de nens, un centre on es visqui la bona literatura. On hi hagi una relació transversal i intergeneracional entre els professionals que acompanyem els nens a créixer amb els contes i la lectura. Va sorgir el 1997 com a ONG i entre altres coses fem plans de lectura a les escoles. Som 58 socis entre mestres, bibliotecaris, escriptors, il·lustradors...

Quina colla!

És molt important que no depengui ni d'un ajuntament, ni d'una empresa ni d'una persona. Hem signat un preacord amb l'Ajuntament de Santa Eugènia de Berga (Osona) perquè ens cedeixi una casa abandonada, Villa Carmen. Mentrestant la seu de Cal Llibre és casa meua!

Carme Badia i Puig